

РЕШЕНИЕ

№ 425

гр. Бургас, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева
Членове: Веселка Г. Узунова
Даниела Д. Михова

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20262100500509 по описа за 2026 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК. Образувано е по въззивни жалби срещу Решение №2771/08.12.25г., постановено по гр. дело №1698/2025 г. по описа на Районен съд Бургас. С решението съдът е осъдил „Университетска многопрофилна болница за активно лечение - Бургас“ АД, да заплати на Т. Б. П., сумата от 5000 лв. - главница, представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, изразяващи се в тъга, отчаяние и невъзможност да бъде до сина си в последните дни от неговия живот, като до ден днешен изпитвала отчаяние от този факт, претърпени вследствие недопускането ѝ да види сина си А. Ж. С., които е бил пациент на лечебното заведение в периода от 05.06.2024 г. до 16.08.2025 г., ведно със законна лихва за забава върху горната главница от датата на депозиране на исковата молба – 04.03.2025 г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1200 лв. за направените по делото разноски, като е **отхвърлил иска** за горницата над уважения размер от 5000 лв. до пълния заявен размер от 15000 лв. и за твърдените от нея неимуществени вреди, поради несвоевременното издаване на поискана етапна епикриза, както и поради необходимостта да приготвя и носи храна, както и хигиенни материали, по време на провежданото лечение на сина ѝ в ответната болница във времето от 05.06.2024 г. до 16.08.2024 г., ведно със законна лихва за забава върху отхвърлената главница от датата на подаване на исковата молба на 04.03.2015 г. С решението съдът е осъдил Т. Б. П., да заплати на „Университетска многопрофилна болница за активно лечение - Бургас“ АД, сумата от 1666.66 лв.

Въззивницата – ищец Т. Б. П., чрез адв. Петелов обжалва решението в частта, с което е отхвърлен иска над сумата от 5000 лв. (2556.46 евро) до пълния му

размер от 15000 лв. (7669.38 евро). Споделя извода на съда, основан на показанията на свидетеля Е. С., че е налице нарушение на законовите разпоредби и че следва да ѝ се присъди обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в тъга, отчаяние и невъзможност да бъде до сина си в последните дни от неговия живот в болницата в град Бургас. Но атакува решението в частта, с която съдът не е кредитирал показанията на този свидетел относно изпитаното от нея страдание и от факта, че ответникът не ѝ е дал възможност да премести сина си в друго болнично заведение. Въззивницата – ищец коментира показанията на св. Д., относно възможността за превеждане на сина ѝ в болница в Германия, както и установената процедура за това, за да обоснове извод, че показания на свидетелката не само че не опровергават тези на свидетеля Е. С., но установяват, че преместването в друго лечебно заведение е възможно, но никой от персонала не е обърнал внимание на искането ѝ, с което е нарушен чл. 8 от Конвенцията и чл. 7 от Хартата на ЕС – болничното заведение не само не издало навреме поисканата от ищцата етапна епикриза, но и повдигнатият въпрос за евентуалното преместване на А. С. в Германия не е обсъждан въобще от лекуващите лекари. В тази връзка въззивницата – ищец се позовава на чл. 23 от Наредба №49 от 18 октомври 2010 г. за основните изисквания, на които трябва да отговарят устройството, дейността и вътрешният ред на лечебните заведения за болнична помощ и домовете за медико-социални грижи, за да обоснове извод, че в правната уредба не е изрично посочено кое лице взема решение за превеждане на пациента, но в практиката често това решение се взема от близките. Според въззивницата, дори да се приеме, че превеждането на пациент от една болница в друга се нарежда единствено от компетентните лекари, то те трябва да изложат обосновано становище, което не е изпълнено. Позицията се на чл.55, ал.4 от Правилника за устройството, дейността и вътрешния ред на „УМБАЛ - Бургас“ АД, според който сведения за болните се получават по определен ред от началника на отделението, лекуващия лекар или упълномощено длъжностно лице.

Въззивницата излага съображения, че основните ѝ оплаквания касаят обстоятелството, че никой не е обсъдил исканията ѝ и възможността за преместване на сина ѝ, което и към настоящия момент ѝ причинява чувства на страдание и угризение. Според въззивницата, нарушено е било правото ѝ да бъде информирана за причините, довели до смъртта на сина ѝ – в тази връзка съдът не е обсъдил твърденията ѝ за нарушаване на закона поради факта, че в издадените епикризи не е изяснено дали съществува вероятност инсултът и мозъчните увреждания да са причинени от падане и/или удар, или А. С. първо е получил инсулт, вследствие на което е паднал и е получил външните си наранявания.

Въззивницата споделя извода на съда, че ищцата е изпълнила своя морален дълг, приготвяйки храна за сина си и закупувайки консумативи за престоя му в болничното заведение, но заявява, че това нейно поведение не отменя отговорността на болницата, съгласно чл. 2 от Закона за здравето и чл.2, ал.1, т.1, б.,б“ от Постановление №57 на МС от 16.03.2015 г. за приемане на методики за остойностяване и за заплащане на медицинската помощ по чл. 55, ал. 2, т. 2 от Закона за здравното осигуряване, държавата да заплаща услуги, включващи професионални грижи и диетично хранене, предоставени на пациентите по време на тяхната хоспитализация. Въззивницата заявява, че се чувства оскърбена от факта, че сама, на 81-годишна възраст, в момент, в който е била силно притеснена за сина си, самата тя в риск за здравето си, е била принудена от болничното заведение да извършва задълженията на същата тази болница, която не ѝ позволява да го вижда, не обръща внимание на молбите ѝ за издаване на етапна епикриза и превеждането му в лечебно заведение в Германия.

Въззиваемият – ответник УМБАЛ Бургас – АД представя в срока по чл.263, ал.2 ГПК **отговор на жалбата**. В него излага съображения за оставяне на жалбата без уважение. Оспорва като неоснователно и недоказано твърдението на ищцата, че е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в отчаяние, тъга и угризение от невъзможността да бъде до сина си в последните дни от неговия живот и е била лишена от възможността да го вижда. Намира за недоказани твърденията, за наличието на отказ от страна на лекари от болничното заведение да бъде допусната

при сина си, т.к. не са посочени конкретни факти - имена и дати, относно отправени искания, оплаквания и конкретни откази. Поради липса на конкретика намира, че не може да проведе насрещно доказване. Намира, че твърденията не са доказани и свидетеля Е. С., който не е бил непосредствен свидетел на събития в болницата, а преразказва неща, които са му били споделени от ищцата.

Въззиваемият – ответник оспорва твърдението на ищцата за забавено издаване на етапна епикриза, което е дефинирано като нарушение на чл.8 ЕКПЧ и чл.7 ХОПЕС – заявява, че не са посочени конкретни данни, кога и до кого е отправено искането, за да се прецени имало ли е забавяне на издаването и. Заявява, че за издаване на етапна епикриза е било необходимо и време за стабилизиране състоянието на болния, с оглед актуалност на записаното, с оглед тежкото и рязко променящо се състояние на болния, който е бил в състояние на кома /неоперабилен мозъчен кръвоизлив, исхемичен мозъчен инсулт/, с количествени нарушения в съзнанието и незадоволителната дихателна функция, което е наложило пациентът да бъде интубиран и поставен на изкуствена белодробна вентилация. Според въззиваемия – ответник в исковата молба и във въззивната жалба здравословното състояние на пациента е премълчано, а се набляга на факта, че не е изпълнено своевременно желанието на майката, от което тя е претърпяла болка и страдание от обстоятелството, че в друга болница евентуално е щяла да бъде допусната до него, без гаранции за подобряване на здравословното му състояние – в тази връзка споделя изводите на съда и излага съображения. Въззиваемият оспорва оплакванията, че в издадените епикризи не е изяснено дали съществува вероятност инсултът и мозъчните увреждания да са причинени от падане и/или удар, или А. С. първо е получил инсулт, вследствие на което е паднал. Намира че не се сочи коя правна норма е нарушена.

С позоваване на съдебна практика излага съображения, че когато спорът по делото касае деликт при изпълнение на медицинска дейност /медицински деликт/, при формиране на вътрешното си убеждение относно наличието или липсата на неправомерно поведение на медицинските специалисти и връзката му с конкретно сочените вреди, съдът следва да съобрази, че медицинската помощ е правнорегламентирана дейност – според чл. 80 от Закона за здравето, качеството ѝ се основава на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл. 5, т. 4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина и чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения. Поради това по въпроса осъществен ли е деликт при изпълнение на медицинска дейност, съдът следва да обсъди не само доказателствата за фактите какви действия са били предприети или не са били извършени от медицинските специалисти, но и доколко те са отговаряли на дължимото съобразно утвърдените медицински изисквания - да посочи в какво се изразява нарушението на утвърдените медицински стандарти и правилата за добрите медицински практики. Според въззиваемия, по иска по чл. 49 ЗЗД следва да се обоснове дали именно поради противоправното поведение на лекарите и другите медицински работници, които осъществяват работа в интерес на възложителя, е настъпил вредоносния резултат - т. е. наличието на причинна връзка помежду им. Според въззиваемия, съгласно чл.6, ал.1 ЗЛЗ медицинските стандарти се утвърждават с наредби на министъра на здравеопазването, а в процесния период няма действаща наредба за утвърждаване на медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, тъй като след отмяната с Решение № 13406 на ВАС от 8.12.2016 г. на НАРЕДБА № 10 от 4.03.2010 г. за утвърждаване на медицински стандарт "Анестезия и интензивно лечение" (отм.) няма утвърдена нова. Според въззиваемия, лекарите от лечебното заведение са издали епикриза, включваща необходимите реквизити, с посочване причината за смъртта, но не е било в компетентността им да установяват причината и механизма на нараняването, причинило тежкото състояние на пациента. Съмненията си за извършено престъпление ищцата е следвало да адресира до прокуратурата.

Въззиваемият – ответник оспорва твърденията, че служители от болничното заведение са задължили ищцата да носи специално приготвена храна и специфични консумативи, нужни за лечението на сина ѝ, което се установява от разпита на свидетелката Д.. Само са им обяснявали, че ако желаят и имат възможност, биха могли

да носят по-питателна храна или консумативи, с която да подпомогнат лечението. С оглед състоянието на сина на ищцата и дълготрайния период на лечение, персоналът на болницата е приканвал близките да носят необходимите консумативи, с цел по-честата им смяна т.е. за да се създадат по-добри условия за болния, но това не означава, че болничното заведение не е разполагало с такива и ако близките не донесат, болният не би получил нужната грижа.

Въззивникът – ответник УМБАЛ Бургас – АД обжалва решението в частта, с което Районен съд Бургас е приел, че в нарушение на чл.95 и чл.96 от Закона за здравето и Правилника за вътрешния ред на ОАИЛ при УМБАЛ Бургас, ищцата Т. Б. П. е била лишена от възможността да вижда сина си, който бил в тежко състояние, от което е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в отчаяние, тъга и угризение от невъзможността да бъде до сина си в последните дни от неговия живот. В тази връзка отново излага аргументите, посочени в отговора на въззивната жалба на ищцата, за фактите и обстоятелствата, които съдът следва да установи и съобрази при претенция, касаеща медицински деликт, както и относно отговорността по чл.49 ЗЗД. Според въззивника, от изложението в исковата молба става ясно, че претенциите не са за вреди причинени от извършена лечебна дейност спрямо ищцата в релевантния смисъл, в т.ч. отказване на достъп до спешна медицинска помощ, неадекватни, неправилни или ненавременни лечебни действия на лекуващия екип. Пзовава се на декларираното от ищцата, че няма претенции към лекарите лекували сина ѝ, оценява техните усилия и не ги обвинява по отношение на действията им относно лечението му, с което намира, че се опровергава претенцията за отговорност по чл.49 ЗЗД.

Въззивникът посочва предпоставките за ангажиране отговорността на възложителя. Оспорва изводите на съда, че ищцата не е допускана да види своя син във времето от 08.06.2024 г. до 16.08.2024 г., когато същият е починал, от което е претърпяла неимуществени вреди. Намира, че не е ясно от кой правно значим и безспорно доказан по делото факт съдът прави извод, че ищцата не е била допусната да вижда своя син. Заявява, че твърденията в тази връзка не са доказани – в тази връзка отново излага аргументите, посочени в отговора на въззивната жалба на ищцата. Намира, че съдът само на базата на твърденията на ищцата и показанията свидетеля С., който няма лични възприятия, неоснователно е приел, че същата е била изправена пред невъзможност да докаже отрицателния факт, че не е допускана до сина си – в тази връзка излага съображения, че свидетелката Д., не си спомня пациента А. С., нито неговата майка, поради това, че С. е бил пациент на ОАИЛ Бургас преди повече от година от провеждане на разпита, а отделението е запълнено с пациенти почти постоянно, поради което не може да се очаква служителката да помни всички пациенти и техните близки.

На следващо място въззивникът излага подробни съображения, с които твърди разширително тълкуване и оспорва извода на съда, че с действията си служителите на ответното лечебно заведение са нарушили разпоредбата на чл.95,ал.1 от Закона за здравето, вр. чл.96, ал.1 от Закона за здравето. Въззивникът анализира понятието „палиативни грижи“, случаите, в които те се полагат и тяхната цел, за да обоснове извод, че тези грижи не са насочени към подобряване качеството на живот на близки на пациента. Въззивникът споделя извода на съда, че в подобна ситуация житейски логично е майката да е изпитвала негативни емоции като силно отчаяние, безпомощност и безнадеждност от състоянието на детето си, но намира, че невъзможността тя да бъде постоянно при детето си не е продиктувана от необосновано нежелание на медицинските специалисти или от липса на етични общочовешки ценности у медицинския персонал, а от обстоятелството, че ОАИЛ е отделение с ограничен достъп, в което се лекуват най-тежко болните пациенти, изискващи постоянни грижи от персонала на отделението. Според въззивника, ограничението за достъп на външни лица се отнася и до персонал на болницата, който не работи в това отделение, с оглед опазване здравето на болните в отделението, които освен основните си заболявания са с нарушен имунитет и всяка външна инфекция би довела до риск за тяхното здраве. Според въззивника, при липсата на нормативна уредба относно поведението на персонала и на близките на пациентите, отговорността пада върху здравните работници, които следва да преценяват дали да допуснат в

отделението външни лица, поради което броят и продължителността на свижданията не следва да се определят от личните желания на близките на пациентите.

Според въззивника, правото на палиативна грижа на пациента е лично, притезателно и ненаследимо право, поради което ищцата не би могла да претендира обезщетение за нарушени права по чл.96, ал.1, т.3 от ЗЗдр. нито от името на своя син, нито в лично качество. Намира че липсата на наредба по чл.96, ал.3 от Закона за здравето относно изискванията за оказване на палиативни медицински грижи, не може да се вмени като отговорност на ответното лечебно заведение, поради което липсата на медицински стандарт не може да обоснове противоправно поведение на медицинския персонал на ОАИЛ при УМБАЛ Бургас.

Накрая въззивникът – ответник излага съображения, основани на практика на ВКС, според която, когато ищецът основава своите искания на твърдения, че е претърпял вреди в резултат на виновно, противоправно действие или бездействие на ответника, той следва да установи, че ответникът е осъществил противоправното действие или бездействие (неполагането на дължимата грижа), настъпилите вреди и причинната връзка между поведението на ответника и вредите, при условията на пълно и главно доказване на всички кумулативно изискуеми елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане.

Въззиваемата – ищец Т. Б. П. представя в срока по чл.263, ал.2 ГПК подаден отговор на жалбата, с който я оспорва. Въззиваемата споделя извода на съда, основан и на показанията на св. Симеонов, че са нарушени законовите разпоредби, водещи до присъждане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в тъга, отчаяние и невъзможност да бъде до сина си в последните дни от неговия живот в болницата в град Бургас. Обосновава наличие на предпоставките на чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, които не са опровергани от ответника.

Въззиваемата – ищец заявява правото си на зачитане на личния и семейния й живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и чл. 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз, което намира за нарушено от страна на УМБАЛ Бургас АД. Заявява, че осъзнава ограничеността на достъпа до интензивното отделение, но намира за недопустимо за период от почти два месеца и половина на нея като майка да й бъде позволено да види тежко болния си син само веднъж. В тази връзка намира, че е налице нарушение и на чл.55, ал.1 от Правилника за устройството, дейността и вътрешния ред на УМБАЛ Бургас АД, според който свиждания на болните с външни посетители са разрешени всеки ден между 17.00 ч. - 18.00 ч., ако няма забрана по повод конкретна епидемиологична обстановка, а на нея й отказвано свиждане, като никой от персонала не й е разяснявал в кой ден и час е разрешено и удобно да види сина си. Според въззиваемата, съгласно чл. 95, ал. 1 от Закона за здравето при нелечими заболявания с неблагоприятна прогноза пациентът има право на палиативни медицински грижи, които от своя страна и съгласно чл. 96, ал. 1, т. 3, предл. 2 включват морална подкрепа на близките на пациента. Оспорва твърденията на ответника, като заявява, че липсата на наредба, не може да се противопостави на правото на зачитане на личния и семейния живот, съгл. чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, чл. 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз и чл. 32, ал. 1 от Конституцията на Република България и не може да служи като разумно оправдание за отделянето на майката от сина й.

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл.ГПК. Въззивните жалби са подадени в предвидения от закона срок, отговарят на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК; жалбоподателите са лице с правен интерес да обжалват първоинстанционното решение. Поради това жалбите са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Бургаският окръжен съд, като взе пред вид твърденията на страните, събраните по делото доказателства – медицинска документация и показанията на свидетелите Е. С. – близък на ищцата и В. Д. – медицинска сестра – служител на ответното дружество намира, че първоинстанционният съд е установил безспорните факти и обстоятелства - че А. С. - син на ищцата, е бил пациент на ответната болница,

където е бил лекуван в периода от 05.06.2024 г. до деня на смъртта му на 16.08.2024 г. Същият е постъпил на 05.06.2024 г. в УМБАЛ – Бургас, Отделение по анестезиология и интензивно лечение /ОАИЛ/. Поставена му е диагноза „кома, неоперабилен мозъчен кръвоизлив, исхемичен мозъчен инсулт“. Установил е издадена е етапна епикриза на 26.07.2024 г., в която са описани показателите на пациента и извършените консултативни прегледи, приложената терапевтична схема, хода на заболяването, настъпилите усложнения - вентилатор асоцирана пневмония и симптоматична епилепсия, и извършените неинвазивни диагностични процедури в периода 05.06.2024 г. - 26.07.2024 г. Установил е и издадена е и етапна епикриза на пациента от 16.08.2024 г. – датата на неговата смърт. От събраните писмени и гласни доказателствени средства първоинстанционният съд е установил, че синът на ищцата се е намирал в крайно и изключително тежко общо състояние; първоначално при датата на приемането му на 05.06.2024 г. е бил неконтактен (намерен е от майка си в безпомощно състояние). Към 10.06.2024 г. състоянието му е било „елементарно контактен“ - отваря очи и следи с поглед, не изпълнява команди; в състояние „контактен“ е от 03.07.2024 г., като на някои от датите е налице отбелязване контактен, а на други елементарно контактен. На 17.07.2024 г. е налице отбелязване, че е седял през нощта поради гърчова симптоматика, след което е отбелязано състояние на неконтактност от 18.07.2024 г. до датата на смъртта.

От показанията на св.С. съдът установил, че ищцата била притеснена за здравословното състояние на сина си. Била притеснена и разстроена от факта, че не й дават да го вижда – считала, че това ще й донесе успокоение и облекчение. Ищцата споделила на свидетеля, че се чувства унижена и притеснена, че трябвало да приготвя храна и да купува памперси, и други консумативи – свидетелят е бил неколkokратно в дома й през време, в която тя приготвяла храна, която на следващия ден да занесе в болницата на сина си и я е придружавал до магазина, когато тя е купувала санитарни материали. Ищцата споделила, че е иска да премести сина си в друга болница, но от ответната болницата не й позволявали това.

От Правилника за вътрешния ред на ОАИЛ при УМБАЛ- Бургас и показанията на св.Д. съдът е установил, че ОАИЛ е такова с ограничен достъп съгласно „Стандарт по анестезиология и интензивно лечение“. Според последния, свижданията на болните са разрешени всеки ден от 17.00 ч. – 18.00 ч., като могат да бъдат отменени по преценка на дежурен лекар в ОАИЛ, поради настъпила извънредна ситуация в отделението или промяна на епидемиологичната обстановка, както и промяна на състоянието на пациентите. Съгласно Правилника, посетителите на пациентите трябва да бъдат облечени в предпазно облекло, с еднократна шапка и маска и поставени калцуни; сведения за болните се получават от дежурния лекар в часовете за свиждане, началник отделение или упълномощено длъжностно лице. От показанията на св.Д. съдът установил, че залите в отделението са били оборудвани с необходимата апаратура по стандартите; достъпът в отделението бил ограничен, както за персонала, който не работи в него, така и за външни лица, поради естеството на работа - болните били с нарушен имунитет по принцип в зависимост от травмите или диагнозата и всяка външна инфекция водила до риск за тяхното здраве. Преценката за достъп на посетители била на дежурния лекар на смяна. Дежурният лекар преценявал състоянието на болното лице; при спешен случай можело да няма възможност да даде информация в периода 17-18 часа относно състоянието на пациента; при допускане на посетител, той задължително се придружавал от дежурния лекар или от друго лице от персонала – сестра или санитарка. От показанията на св.Д. съдът установил практиката в отделението да се изисква от близките на пациентите да носят памперси, пелени и мокри кърпи, евентуално храна и вода, тъй като осигуряваната в болницата храна не е достатъчна и съобразно хранителните нужди на пациента.

От показанията на св. Д. съдът установил процедурата и практиката за преместване на болния по желание на близките – те организирали сами преместването на болния в друго лечебно заведение; сами се уговаряли с лекар от тази болница; организирали транспорт от тяхната болница до болницата, в която желаели да бъде настанен болният. За целта първо следвало да бъде издадена етапна епикриза на болния, която да бъде представена от близките в приемащата болница. При

изписването на болния се подписвал формуляр, че преместването е по желание на неговия близък, като до представяне на документ за приемане от другата болница, болният не се изписвал.

Предвид това, че съдът е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, въззивната инстанция препраща към мотивите на решението в тази им част на осн. чл.272 ГПК.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, извършена на осн. чл.269 ГПК намира, че не са налице пороци, водещи до нищожност и недопустимост на същото, поради което то е валидно и допустимо. Като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, настоящата инстанция намира, че същото е правилно и законосъобразно и въззивният съд споделя мотивите на първоинстанционния в тази им част на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение следва да се каже:

Институтът на непозволеното увреждане е регламентиран от разпоредбите на чл.45 – чл.54 ЗЗД. Основното правило за реализиране на тази отговорност се съдържа в нормата на чл.45, ал.1 ЗЗД – “Всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму”. Извън общата хипотеза на чл.45 ЗЗД - отговорност за виновно поведение, законът предвижда и обективна имуществена отговорност при непозволено увреждане, в т.ч. чл.49 – отговорността на работодателя или възложителя на определена работа, в изпълнение на която е причинено непозволено увреждане. На обезщетяване подлежат преки и непосредствени вреди, претърпени лично от ищеца, поради действия на ответника и/или негови служители, а не и косвени вреди, в т.ч. такива, които са претърпени от близки на ищеца.

В настоящия случай от показанията на свидетелите С. и Д. въззивната инстанция намира за установено, че за период от два месеца и половина, ищцата не е била допусната в ОАИЛ, за да види сина си, което ѝ е причинило болки и страдания. От човешка и житейска гледна точка, майката е най-близкият човек за всяко лице, тя е с него през целия му живот – оказва му подкрепа, дава му утеха, съпреживява с него и най-радостните, и най – трудните моменти от живота. Невъзможността на майката да види своето дете в последните дни от живота му, да бъде с него, да му даде и да получи утеха, носи страдание, чувство за безнадеждност и вина. По делото не се установява по категоричен начин, че са били налице медицински противопоказания за допускане на ищцата повече от веднъж да види сина си; освен това, видно от показанията на св.Д. и от Правилника, налице е била възможност ищцата да бъде допусната, като с оглед избягване на риска от инфекции бъде облечена в предпазно облекло, с еднократна шапка и маска и поставени калцуни.

Ето защо въззивната инстанция намира, че претърпените болки и страдания посочени по-горе, съставляват неимуществени вреди, за които на ищцата следва да бъде присъдено обезщетение.

Останалите претенции за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди въззивната инстанция намира за неоснователни:

- По претенцията за неимуществени вреди, поради несвоевременното издаване на етапна епикриза, която да послужи за преместване на сина на ищцата в друга болница, в т.ч. болница в друга държава: на първо място, по делото не са ангажирани никакви доказателства, установяващи възможността синът на ищцата да бъде приет в друга болница; на второ място, не са представени доказателства за направено искане до ответника за издаване на етапна епикриза, с оглед преместване; на трето място, не се твърди и не се установява, че евентуално преместване би довело до различен резултат.

- поради нарушаване правото на ищцата да бъде информирана за причините, довели до смъртта на сина ѝ – дали съществува вероятност инсултът и мозъчните увреждания да са причинени от падане и/или удар, или А. С. първо е получил инсулт, вследствие на което е паднал и е получил външните си наранявания: В тази връзка, според въззивната инстанция, не се установява да са претърпени вреди, доколкото

крайната причина за смъртта е установена.

- поради необходимостта да приготвя и носи храна, както и хигиенни материали, по време на провежданото лечение на сина ѝ в ответната болница във времето от 05.06.2024 г. до 16.08.2024 г.: в тази връзка и от показанията на св. Д. се установява, че по отношение на близките на пациентите на болницата са били отправени препоръки (а не задължаване) за осигуряване на допълнителна храна и санитарни материали, с оглед обстоятелството, че тези, които се осигуряват може да не са достатъчни. В тази връзка и от признанията на ищцата е видно, че тя е изпълнил своя майчински дълг, като е приготвяла храна и е осигурявала допълнителни материали. Това ѝ е помогнало да се чувства по-малко безсилна и ѝ е създало усещане, че подпомага поне малко оздравителния процес на сина си и подобрява условията за личната му хигиена.

По изложените съображения, въззивната инстанция намира, че искът е частично основателен. Приетите за основателни претърпени от ищцата неимуществени вреди, следва да бъдат обезщетени, като размерът на обезщетението, което следва да ѝ бъде присъдено е определен от БРС съобразно критерия на чл.52 ЗЗД за справедливост – 5000 лева.

Пред вид казаното, решението на Районен съд Бургас,като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Поради неуважаване на двете въззивни жалби, всяка от страните следва да понесе направените от нея съдебно – деловодни разноски.

С оглед на гореизложеното Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2771/08.12.25г., постановено по гр. дело №1698/2025 г. по описа на Районен съд Бургас.

Настоящото решение подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчване на препис от него на всяка от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____